

Biblická čtení:

Jób 7, 1-4.7-8: Zdali není člověk na zemi podroben v službu, nejsou jeho dny jako dny nádeníka? Jako baží otrok po stínu a jako nádeník čeká na výdělek, tak se mi dostaly dědictvím daremné měsíce, noci plné trápení se staly mým údělem. Když uléhám, ptám se: „Kdy už vstanu?“ a pak zase: „Kdy se snese večer?“ Syt jsem toho, na lůžku se převalovat do rozbřesku. Bože, pomni, že můj život uprchne jak vítr a nic dobrého už nikdy nespátí mé oči. Neužrjí mě oko, jež mě vídávalo, budou-li mě tvoje oči hledat, nebudu tu.

List Jakubův 4, 13-15: A nyní vy, kteří říkáte: „Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat“ – vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Raději byste měli říkat: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono.“

Lukáš 12, 35-38: Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat. Přijde-li po půlnoci, či dokonce při rozednění a zastihne je vzhůru, blaze jim.

Být připraveni

Dušičky jsou svátky, které si připomínají křesťané i lidé, kteří se k víře v Pána Ježíše či trojjediného Boha nehlásí. Na hřbitovech i do kolumbárií v těchto dnech lidé přicházejí zapálit svíčku k svým blízkým a také těm, kterých si váží; hroby čistí, upravují a zdobí květinami a věnci. Svátky 1. a 2. listopadu (Památka všech mučedníků a svědků Páně a Památka zesnulých) mají velmi jasnou souvislost s naším životem, protože velká většina z nás již zažila, že odešli ti, které jsme milovali. Každý jednotlivec i rodina mají zkušenost se smrtí, s odchodem blízkého člověka. To všechny lidi během těchto svátků spojuje.

Když se ráno probudím a mnohdy i během dne a večer pociťuji intenzivně vděčnost za to, že dosud žijeme v míru, nemáme tady válku. Přesto mohou hrozit nepředvídatelné události. Když Ježíš říkal učedníkům dnešní slova, která jsme četli v evangeliu, sám prožíval blížící se nebezpečí a přicházející krizi. A Ježíš učedníky dnešním evangelním čtením varuje. Na co Ježíš připravoval učedníky a na co připravuje dnes nás? O co se jedná, že si Pán Ježíš přeje, abychom na to byli připraveni?

Odpověď není snadná. Ježíš tušil, že se blíží vyvrcholení jeho životního poslání a věděl, že to pro něj nedopadne šťastně a dobře. Stejně tak tušil, že s jeho koncem života přijde i soud nad Izraelem. Obojí se v jeho hlavě prolínalo.

Já pořád doufám a my všichni věříme, že se válka až k nám nerozšíří, že tedy soud nad národy ještě nebude vykonán. O to víc bychom měli vnímat dnešní evangelium: Buďme připraveni a čkejme na Pána Ježíše. Slyšíme varování, které má sloužit k tomu, abychom přestali být nečinní, ale abychom oživovali svou ochablou víru, přidali ruku k dílu. Nic není ztraceno.

Pán Ježíš vstal z mrtvých a znovu přijde ve slávě. To učedníci netušili, my už ano. Ať je to na našem chování, způsobu práce a života vidět, bez ohledu na to, zda chodíme do školy, nebo jsme v důchodu, nebo jedeme na dovolenou.

Kdybych se neocitla v Jílovém a Nesvačilech, pravděpodobně bych dnešnímu evangeliu porozuměla jinak. Nějak však cítím, že čas se nachyluje, ať už proto, že je mi už také dost let, nebo proto, že žijeme v tak nevypočitatelné a nepředvídatelné době: na jedné straně ve velikém přepychu a na straně druhé v neustálém nebezpečí války.

Obdivuji a vážím si práce, kterou tady před námi vykonali naši předkové, sestry a bratři ve víře v této církvi, kterou jsem se postupně naučila ctít a milovat. Chtěla bych v ní ještě sloužit a pracovat a také jí pomoci v období, kdy neprožívá ve všech náboženských obcích rozkvět a rozvoj. Bude-li Pán chtít, budeme naživu a vykonáme společně ještě dobrou službu.

Možná, že se cítíme někdy jako Jób, opuštěný přáteli i nejbližší rodinou, nemocný a bez naděje. To je v pořádku, to se stát může. Vytrvejme ale ve víře. Neodvráťme se v takových těžkých údobích od Pána Boha, mluvm s ním, hledejme u něj posilu a dožadujme se pokorně jeho blízkosti.

Můžu vám prozradit, že kniha Jób končí happy endem, on se uzdraví, bohatství a nová rodina a potomci jsou mu znovu darovány.

Vytrváme-li i my ve víře, také nás nemine happy end, to znamená pozvání ke stolu, kde nás Pán Ježíš bude obsluhovat; tady při Večeři Páně zažíváme část radosti, která v plnosti přijde, budeme-li pozváni Kristem k životu věčnému. Amen.